

Morten Messerschmidts tale ved Dansk Folkepartis årsmøde

Taler

Morten Messerschmidt
Formand for Dansk Folkeparti

Dato

30. september 2023

Sted

Tinghallen, Viborg

Omstændigheder

I begyndelsen af talen henviser Morten Messerschmidt til en socialdemokratisk kampagnevideo, der kører i baggrunden.

Der er en grund til, vi er her.

Hvem tror I har lavet den video?

Hvem tror I har lavet den video?

Har I set den før? Nej? Det er en socialdemokratisk kampagnevideo fra valgkampen.

Det skriger lidt til himlen, ikke? De brugte 25.000 [kr.]. 700.000 danskere så den her video for et lille år siden, da vi havde folketingsvalg i Danmark. 700.000 danskere – bare på Facebook – fik indtryk af, at Mette Frederiksen ville være 94-årige Eberts stemme repræsentant. At Socialdemokratiet ville noget godt for de ældre.

Man kan sige, der kan ske meget på et år. Hos os i Dansk Folkeparti, vil jeg tillade mig at sige, der er sket rigtig meget fedt. Men hos Socialdemokratiet er der ikke sket så meget. Tværtimod. Ebert sidder tilbage som rigtig, rigtig mange ældre med en lang næse. Rundt omkring i en hel stribe af landets kommuner oplever vi netop det, der står på skærmen nu, at det absolut ikke er luksusydelse, man nu fjerner.

”S-borgmestre advarer mod besparelser.”

”Massiv sparekniv: Så meget sparer kommunerne på de ældre.”

”Beskidte beslutninger på vej: Hver tredje kommune vil skære i rengøringen hos ældre.”

”Opråb fra ældreplejere: Besparelser har alvorlige konsekvenser for de ældre.”

”Så mange kommuner vil reducere serviceniveauet for de ældre.”

Jeg synes ærlig talt, at Mette Frederiksen skylder Ebert en undskyldning.

[...]

For desværre er det jo ikke kun kommunalt, den er gal. Hvis vi ser, hvad der foregår på Christiansborg i øjeblikket – regeringen har lige fremlagt et forslag til en finanslov, som de jo mere eller mindre allerede har klappet af med sig selv, fordi de har jo flertallet, og så bliver vi andre hevet ind som sådan nogle slags statister, der kan få lov at få lidt krummer fra de riges bord – og der kan vi se, hvad der så er regeringens politik på ældreområdet.

Den milliard – det vi kaldte værdighedsraten, som Dansk Folkeparti i sin tid fik forhandlet ind som et fast element igennem rigtig, rigtig mange års finanslove –, den skal nu skrottes. Altså udover de nedskæringer, der sker kommunalt på grund af den aftale Nicolai Wammen har lavet med kommunerne, så vil man også fjerne den milliard. Den skal kunne bruges til alt lige fra cykelstier til integrationsprojekter og hvad ved jeg fremover, mens den tidligere, da vi havde indflydelsen, var øremærket til de ældre.

Det er det Socialdemokrati, der er virkelighedens Socialdemokrati.

Derudover, jamen så har vi jo hele sommeren hørt om, hvordan Socialdemokratiet nu åbner for at man skal have brugerbetaling i ældreplejen. Jeg ved ikke, om I kan huske det. Det er ikke lang tid siden, men det blev selvfølgelig overdøvet af, at de ville afskaffe ytringsfriheden, men der var faktisk

en periode i løbet af sommeren, hvor de helt oprigtigt sendte deres politiske ordfører rundt i debatten og talte om brugerbetaling i ældreplejen.

Kan man forestille sig noget mere u-socialdemokratisk? Noget mere, jeg vil næsten sige udansk, end at man skal til at have penge op af lommen efter et langt liv på arbejdsmarkedet, hvor man har tjent op til, fået ret til en værdig alderdom.

Og endelig ja, så har Socialdemokratiet også fuldstændig glemt deres løfte om en ældrelov, der skulle sikre nogle håndfaste garantier for Ebert og for alle andre ældre rundt omkring i Danmark.

Det er en skandale. Og det er til at tage og føle på.

Når for eksempel man ringer rundt til landets kommuner, så er det 81% – altså 4 ud af 5 –, der svarer at man planlægger besparelser på det budget, vi står over for netop nu. Og det er netop de svage grupper, de ældre, de handicappede, børnene, de udsatte og så videre, som står for skud.

Og der synes jeg, at vi i dag, her på vores årsmøde, skal stille det grundlæggende spørgsmål, om vi egentlig bruger de offentlige penge rigtigt.

Vi betaler verdens højeste skatter, men lægger vi hånden på hjertet, får vi også verdens bedste ældrepleje? Verdens bedste sundhedspleje? Verdens bedste offentlige sektor? Jeg tror vi allesammen er enige om, at der er rum til forbedring, men det bliver ikke med den slags løgnehistorier, at vi får dem.

[...]

For ikke så lang tid siden, der gennemførte Styrelsen for Patientsikkerhed en undersøgelse af landets kommuner. Man lavede 500 tilsynsbesøg. Hver fjerde gang – altså 25% –, der fandt man frem til at der var større eller decideret kritiske problemer og man måtte udtale et påbud.

Jeg tror ikke at Ebert ville være stolt i dag. Jeg er i hvert fald ikke stolt i dag.

Og jeg må bare sige, hvis vilkårene havde været lige så dårlige på vores asylcentre og hvad det hedder rundt omkring, så ved jeg godt, at Amnesty International og

Europæiske Menneskerettighedsdomstol og Human Rights Watch de havde stået og råbt vagt i gevær. Men hvem er der, udover os i Dansk Folkeparti, når de ældre har det så dårligt?

[...]

Hvem er der, udover os, der kontinuerligt bider regeringen og de andre partier i halen, eller i hvert fald i hælene, når det kommer til netop ældrepolitikken?

Ved vores sommergruppemøde her for en måneds tid siden fremlagde vi en plan for – sammen med pensionskasserne, pensionselskaberne –, hvordan vi kan opføre 5000 plejehjem rundt omkring i landet. Det er os, der kommer med det. Men helt ærligt, burde det ikke være dem, der sidder i regeringskontorerne?

Vi tager gerne opgaven på os, men vi forventer så også, at Nicolai Wammen og Mette Frederiksen og hvad de hedder alle sammen – jeg kan ikke huske hvad ældreministeren hedder, for jeg har ikke set hende i tv det sidste halve år –, at de rent faktisk kommer ud og så tager imod de tilbud, som vi giver dem.

[...]

Vi [er] nødt til at få løftet folkepensionen sådan at den udhuling, der sker med inflationen og prisudviklingen, ikke rammer vores svageste ældre. Jeg ved godt, der er mange, som her i inflationstiden under krigen i Ukraine har været ramt økonomisk, men de fleste af os *kan* hanke op i os selv. Sige “okay så tager jeg 2 timer ekstra, lidt overarbejde, jeg tager et ekstra job” eller hvad ved jeg, men det kan man ikke, hvis man er på pension, folkepension eller førtidspension for den sags skyld. Og derfor vil jeg sige, at et velfærdssamfund skylder især dem, som er uden for arbejdsmarkedet, at de får en ordentlig levestandard, og det gør vi ikke i Danmark. Det er simpelthen uanstændigt.

[...]

Derfor går vi til finanslovsforhandlingerne med én overskrift. Jeg kan godt huske, at Mette Frederiksen for et par år siden sagde, at nu er det Arnes tur. Det var åbenbart også i valgkampen. Eberts tur. Der er rigtig tur i den, i Socialdemokratiet. Vi siger, nu er det de ældres tur, og det mener vi altså over en bred kam.

Det skal være slut med at lukke plejehjem, når vi mangler plejehjemspladser. Det skal være slut med at have en folkepension, der bare bliver udhulet dag for dag, år for år. Det skal være slut med at se de her horrible tal rundt omkring i hele landet. Nu er det på tide, at vi behandler de ældre anstændigt. Det er faktisk dem, der har skabt, der har bygget det, vi kalder vores land. Vores fædreland, vores velfærdssamfund. Hvad venter I på derovre?

[...]

For os der er Danmark som et hjem. Som en familie, hvor man skal kunne føle sig tryk. Ikke kun skal kunne være glad i de 3 uger, hvor der er valgkamp og der bliver strøet fine løfter omkring os, men hvor man altid skal kunne føle sig hjemme.

Det er de færreste, tror jeg, der har lyst til at vågne sådan op i et nyt og forandret hjem hver eneste morgen. Det er de færreste, der har lyst til at bo i et hjem, hvor hoveddøren, den står åben, hvor vi ikke ved hvad og hvem vi vågner op til og sammen med. Hvor vi ikke ved, hvad hverdagen skal bringe.

De fleste er enige om at vi ønsker tryghed, vished, genkendelighed og egentlig så få eksperimenter som muligt.

Når vi har det sådan med vores private hjem, hvorfor skulle det så være anderledes med vores fælles hjem? Med folkets hjem? Med Danmark?

Og det er derfor, vi siger, vi sætter danskerne først. Vi sætter danskerne først. Ikke fordi vi ikke kan lide dem, der ikke er danske, men fordi Danmark er danskernes hjem, og det skal det blive ved med at være.

Og der må jeg bare sige, at den her regering fuldstændig har valgt at sætte tingene på hovedet. Den her regering har valgt nogle helt andre prioriteter end det at sikre, at Danmark forbliver danskernes hjem. At i Danmark der har vi dansk levevis, dansk kultur.

Jeg ved ikke om I har set i dag i Berlingske Tidende, hvor man nu i Norge har kortlagt et helt nyt fænomen, man har opdaget i forhold til muslimsk indvandring. Nemlig de afledte negative konsekvenser, der er ved et udbredt

fænomen; fætter-kusine-ægteskaber.

Man kan læse, at i Norge, der er det 43% af alle pakistanske ægteskaber, som bliver indgået imellem fætre og kusiner. De fleste af os ved godt, at det er ikke nogen god ide i længden, at det fører altså til nogle udfordringer.

Og jeg tillader mig at stille det spørgsmål, kunne det være sådan, at når vi i Danmark har så stigende udgifter, for eksempel inden for handicapområdet, kunne det så være fordi, at den samme adfærd finder sted i Danmark, og at der simpelthen bliver født mange handicappede børn, fordi der er en udbredt fætter-kusine-ægteskabstradition i muslimske kredse?

Jeg frygter det og derfor vil vi have det undersøgt.

[...]

For vi er ligesom den lille dreng i kejserens nye klæder ikke? Det kan godt være alle de andre partier derovre siger uha, at nu bevæger vi os ind på et område, hvor man ikke må stille spørgsmål og måske er de heller ikke så stuerene, som vi gik og troede, men vi er netop dem, som rent faktisk tør insistere på at stille de nødvendige spørgsmål.

Jeg kan så se, at i Norge og Sverige, jamen der fører det til sådan en automatreaktion om, at så skal man forbyde fætter-kusine-ægteskaber. Men helt ærligt er det ikke lidt let, at hver gang vi bliver konfronteret med, hvad der jo egentlig er den logiske konsekvens af, at man har inviteret Mellemøsten ind i Danmark, at så er vi bare begynde at forbyde alt muligt?

Altså, vi har fået nogle folk ind, der ikke rigtig kan håndtere, at der er ytringsfrihed i Danmark – så lad os forbyde en del af ytringsfriheden. Vi har fået nogle folk ind, der ikke rigtig kan finde ud af at lade deres sønner og døtre gifte sig med dem, de elsker, man skal gifte sig med fætteren og kusinen hjemme fra sletten, hvor man kommer fra – så lad os forbyde de ægteskaber.

Hvad med at sende de mennesker ud af Danmark, der ikke kan finde ud af at opføre sig efter dansk kultur?

[...]

Vi har ikke noget problem i Danmark blandt danskere med fætter-kusine-ægteskaber. Vi har ikke noget problem i Danmark med at tolerere ytringsfriheden. Bare spørg Pia Kjærsgaard, hvad hun har lagt navn og ryg til de seneste 30 år fra den politisk korrekte elite på venstrefløjen – der kan I tale om svinsk omtale.

[...]

Ikke en eneste gang har vi bedt om, at ytringsfriheden skal indskrænkes. Ikke en eneste gang har vi sagt, at vi er ofre, fordi vi ranker ryggen, og vi tolererer friheden – også for dem vi er uenige med. Ærlig talt, hvis muslimerne ikke kan det samme, så hører de slet ikke til her.

[...]

Og hvor ender det egentlig henne? Altså om et halvt år, så er det påske. Tror I, at Danmarks Radio må sende Life of Brian? Det er da en grov forhånelse af os kristne, ikke sandt? Så hænger Brian som en eller anden Jesus der på korset og synger [om], hvor dejligt livet det er.

Jamen, det er da en reel overvejelse man må Danmarks Radio skal gøre sig, om generaldirektøren lige skal ind og svælge den et par år. Det vil måske ikke gøre noget?

[...]

Eller hvad med Jens Jørgen Thorsen, som så godt nok er hedengang. Altså, der er nok mange af os, der synes det var lige lov[lig] til den grove side, hvad han fik lavet i sin Jesus-film og så videre, men der var ikke mange der sagde at han skulle i fængsel for det. Tværtimod, man grinede lidt af det, man, ja, sådan håndterede det.

I Socialdemokratiet, der vil man ikke engang nu udelukke, at forbuddet også skal udstrækkes til karikaturtegninger. Jeg tror Kurt Westergaard roterer i sin grav.

[...]

Jeg spurgte den anden dag i Justitsministeriet, hvor mange lande har egentlig sådan et forbud imod koranafbrændinger? Fordi det kunne vi jo forstå på udenrigsministeren, da man fremlagde forslaget, at Danmark og Sverige var sådan set de eneste lande, som tolererer koranafbrændinger; har den her sådan helt vilde fortolkning af ytringsfriheden. Og lige før vores årsmøde her, der kom svaret fra Justitsministeriet, og det viser sig, at Lars Løkke, har desværre ikke helt ret. Eller han har faktisk slet ikke ret.

Man har spurgt Belgien, Bulgarien, Estland, Finland, Frankrig, Grækenland, Irland, Italien, Kroatien, Letland, Litauen, Nederlandene, Norge, Polen, Portugal, Rumænien, Spanien, Storbritannien, Sverige, Tjekkiet, Tyskland, Ungarn og Østrig. Det fremgår af de indhentede svar, at afbrænding af koranen ikke er selvstændigt kriminaliseret i nogen af landene. Det er dog alligevel en del.

Derfor må man jo spørge, hvorfor lyver Lars Løkke Rasmussen? Er det fordi han har så dårlig en sag, at han kun *kan* få sin indskrænkning af ytringsfriheden igennem ved at foregøgle danskerne noget andet end det, der er virkeligheden?

Det tror jeg, og så kan man jo lige pludselig godt forstå, hvorfor Jakob Ellemann, Mette Frederiksen og Lars Løkke Rasmussen havde så travlt med at danne regering. Jeg mener, Mette Frederiksen løj om minkene, Jakob Ellemann løj om Elbit-sagen, ja, og Lars Løkke Rasmussen, han lyver vist hele tiden, så de har jo virkelig noget til fælles.

[...]

Og derfor må jeg også sige til Mads Panny, først og fremmest 1000 tak for invitationen og for velkomsten. Det er dejligt at være i Viborg, men det selskab Socialdemokratiet har valgt at lægge sig i øjeblikket, gør det altså ikke videre attraktivt at sætte sig i en stol ved siden af Mette Frederiksen. Faktisk vil jeg sige, at vi i dansk Folkeparti, vi har grumme, dårlige erfaringer – især med Lars Løkke Rasmussen –, så hyg jeg bare i den klub, men I kan altid vende tilbage til os, hvis det er det, I en dag skulle få lyst til.

[...]

Faktisk vil jeg sige, at det er efterhånden lidt svært at genkende Socialdemokratiet. Ser vi på ældreplejen, så er de ikke særlig sociale, og ser vi på forholdet til ytringsfriheden og grundloven, så er de faktisk heller ikke særligt demokratiske. Så er der ikke meget tilbage af det med at være socialdemokrat.

For et par dage siden der stod jeg ovre i New York ved Ground Zero. I ved det område, hvor indtil for godt 20 år siden World Trade Center lå, inden 4 velintegrerede muslimer valgte at hijacke fly i Boston og bruge dem som missiler for at føre et terrorangreb an direkte ind i World Trade Center; direkte ind i hjertet af vores måske tætteste allierede.

Det gør, tror jeg, på alle et kæmpe indtryk, når man står der langt nede under jorden og stadigvæk kan se fragmenterne, de nederste murdele, af det, der engang var et monument, et symbol på den vestlige økonomi.

Og jeg gik rundt og tænkte, gad vide om den fare, som vi allesammen bliver opmærksomme på den 11. september 2001, om den egentlig er drevet over? For når man sådan følger den danske debat og læser aviserne og så videre, så fylder udlændingepolitikken jo ikke særlig meget.

Alligevel så ved vi at 90% af de muslimer, der tog til Syrien for at kæmpe for Islamisk Stat, de kom ikke fra nogen af de formørkede nabolande. 90% af dem de kom fra Frankrig, Storbritannien, Tyskland, Belgien, Sverige og Danmark.

Og det maner til eftertanke. Det maner til eftertanke, når man i flere – både danske og internationale – aviser, kan læse om islamforskere, der siger, at radikaliseringen, hadet mod Vesten, hadet mod Danmark, jamen, det er ikke aftagende i de muslimske grupper rundt omkring i vores lande. De venter bare, de regrupperer, de gør sig klar.

Derfor er udlændingepolitikken stadigvæk i min optik, det helt afgørende spørgsmål. Og derfor er det også så himmelråbende, når vi nu har en regering, som i den grad begynder at lempe på, hvad der er selve grundkernen i, at vi har et dansk Danmark og også til generationerne efter os.

Det skrider absolut til himlen, at vi har en regering, der nu begynder at tage syrienskrigere og deres ægtefæller hjem til Danmark. De burde selvfølgelig have frataget deres statsborgerskab, frataget deres børn og ekskommunikeret, så vi

sendte et klart signal om, at de hører ikke til hos os.

[...]

Det skriger til himlen, når en etbenet pirat fra Nigeria, i stedet for at blive efterladt i det hul, han har valgt at kæmpe for, bliver taget til Danmark for behandling og nu ikke engang kan sendes hjem, men danskerne derimod får en regning på 4,2 millioner. Det skriger til himlen.

Jeg ved ikke, om I kan huske gutten her bag mig? Jo, det kan I nok godt, ikke? Det var ham der med, at vi ikke skulle være stuerene og så videre.

[Jeg] synes efterhånden, man må sige, det er Poul Nyrup og Socialdemokratiet, der ikke er stuerent, når man ser, hvordan de opfører sig. Vi kommer i hvert fald aldrig til at føre udlændingepolitik i den retning, som Mette Frederiksen og Poul Nyrup i dag sikkert er enige om.

Tværtimod er der jo noget paradoksalt i, at vi faktisk nu kan begynde at se til Sverige som en inspiration. Altså efter at Dansk Folkeparti i årtier har været det anker, der har sikret, at Danmark netop ikke blev Sverige. Ikke blev det som Sverige udlændingepolitisk har udviklet sig til. Jamen, så er det faktisk nu for nogle områder den svenske regering, der sætter standarden.

Som forleden dag, da man direkte foreslog, at hvis ikke politiet kan håndtere opgøret med banderne, så må man sætte hæren ind. Ærlig talt, skulle vi ikke gøre det samme på Christiania?

[...]

Hvorfor skal danskere leve i utryghed? Hvorfor skal politiet hånes af de her bander? Hvorfor ikke gøre det samme som vores broderfolk? Sætte hårdt mod hårdt. Jeg troede faktisk, at det var det, man havde en regering til.

Der var engang, hvor man faktisk kunne læse gode ting hos Socialdemokratiet. Det her, det er ikke mere end – hvad er det? 4? 5 år siden? “Retfærdigt og realistisk” står der, og til dem der ikke kan se det, eller dem, der ikke har lyst til at se det, så er det Mette Frederiksen på forsiden.

Der står faktisk gode ting her. Der står ikke noget om, at etbenede pirater skal til Danmark eller syrienskrigere, de skal have lov at vende hjem og hvad ved jeg. Her der står for eksempel: *“Folketinget skal vedtage et politisk fastlagt loft for, hvor mange ikke vestlige udlændinge Danmark hvert år kan tage imod.”* Hvabehar? Giv det en klapsalve. Det kan jeg lide.

Der står også her, *“den danske grænsekontrol skal opretholdes, så længe der ikke er styr på EU’s ydre grænse.”* Det lyder da også helt fornuftigt.

“Vi forventer, at alle udlændinge i Danmark bidrager.” – Ja tak.

Jamen altså det her, det er jo guldkorn på guldkorn.

Nå, men jeg tror desværre, det er ham her fremfor hende der, som styrer butikken. Fordi det her, det er vist ikke helt stuerent.

Hvad står der her? *“Danske domstole skal udvise flere kriminelle udlændinge til afsoning i hjemlandet.”*

Hvordan var det nu? Ja, det sagde de engang, det er ligesom med Ebert, men altså hvordan var det nu, Poul Nyrup Rasmussen håndterede bøger, han ikke brød sig om. Det er Anders Fogh Rasmussens bog, han står og river i stykker der.

Altså, det er jo fristende ikke her? Side 31, skal vi rive den ud? Side 33 *“der skal foretages flere strategiske nedrivninger af boligblokke i udsatte områder.”* Det er da heller ikke blevet meget af, vel? Skal vi rive det ud?

Ej, jeg er bange for, at hvis jeg begynder at rive de her propagandafoldere fra Socialdemokratiet i stykker, så er der slet ikke noget tilbage, og det er sådan set det, der er pointen.

[...]

Det er sådan set det, der er pointen, at på et eller andet tidspunkt, Mette Frederiksen, så oplever og opdager og erkender danskerne, at du på alle væsentlige områder er et fupnummer. På velfærden har du svigtet ikke bare

Ebert, men de ældre over en bred kam. Og på udlændingepolitikken har du svigtet alle danskere. Og vi skal være de første til at minde alle om det.

[...]

Et af de andre svigt, det berører os direkte for for 4 år siden, der lavede vi en aftale med Mette Frederiksen. Det var ikke mig der gjorde det, det var min forgænger, det var Christian, som I husker, I kan se det her "*Mette Frederiksen og Thulesen Dahl beløbsgrænsen for udenlandsk arbejdskraft bliver ikke sat ned med vores stemmer.*" Ikke mere udenlandsk arbejdskraft. Det kan vi lide.

Også på det område må man sige, at regeringen svigter totalt. Eller, Lars Løkke Rasmussen har også dér fået sin vilje. Og det er i virkeligheden en skam. Altså, det er jo ikke noget nyt, at Socialdemokratiet løber fra de aftaler, vi har indgået med dem, det har de også gjort på seniorpensionen og på alle mulige andre områder, så fred være med det. Det er Mette Frederiksens stil, det er ikke kun Ebert, der bliver snydt, det er også partierne på Christiansborg, man kan ikke regne med dem. Men der hvor det virkelig er en skam, at Mette Frederiksen og regeringen hele tiden kun tænker udenlandsk arbejdskraft, det er forhold til alle de danskere, som bliver holdt ude af arbejdsmarkedet. I Dansk Folkeparti, sætter vi danskerne først. Vi sætter for eksempel de danske seniorer først.

[...]

Seniorerne; folk, som måske er fyldt 60, og som i det øjeblik bliver ramt af en helt urimelig aldersdiskrimination. Folk, som egentlig godt ville være på arbejdsmarkedet, også i de fag, hvor vi mangler arbejdskraft – SOSU-assistenten, sygeplejersker og så videre og så videre –, bliver ramt af en aldersdiskriminering, en aldersracisme vil jeg næsten sige, som gør, at vi ikke prioriterer dem, at vi ikke holder dem eller får dem ud på arbejdsmarkedet.

Og det eneste svar, som Mette Frederiksen og company har, det er lad os tage nogen ind fra Bangladesh. Lad os få nogen ind fra Mexico. Lad os endelig få nogle ind og passe de ældre, som aldrig nogensinde kunne tale et eneste ord dansk.

Helt ærligt, hvad med at prioritere på de ressourcer, vi har i Danmark? Hvis vi i Danmark var bare lige så gode, som man er oppe i Norge til at holde seniorerne

på arbejdsmarkedet, så havde vi 66.000 flere i beskæftigelse. 66.000.

[...]

Og der er masser af ting, vi kunne gøre. Vi kunne inden for sundhedssektoren fjerne 75-årsreglen, som forbyder folk, når de kommer op i årene at fortsætte, selvom de er fuldstændig åndsfriske og dygtige inden for deres felt.

Vi kunne sige, at selv om man er i sin formelle pensionsalder, jamen så har man selvfølgelig ret til dagpenge, hvis man mister sit job, sådan at man kan søge et nyt.

Vi kunne sige, at folk, der nærmer sig pensionsalderen, jamen, de har, ligesom man har i finanssektoren ret til at gå på en 4-dages arbejdsuge, så det måske ikke lige så hårdt, men hvor man stadigvæk bliver på arbejdsmarkedet.

Der er masser af ting, vi kan gøre, men det eneste svar, Mette Frederiksen har, det er at tale moralsk dundertale til danskere, der trækker sig for tidligt tilbage, selvom de selv har sparet op til deres alderdom.

Ærlig talt, er det ikke temmelig gammeldags? Burde man ikke lytte til noget af det som Ældresagen og de andre organisationer, som netop repræsenterer seniorerne, siger, at de gerne vil have?

Der er masser af folk i 63, 64, 65 eller derover i den aldersgruppe, som gerne vil blive på arbejdsmarkedet, men vores strukturer og kulturer holder dem udenfor. Det er forkert, det er uanstændigt, og det er en helt anden vej, vi skal gå end det, som regeringen med sin direkte linje ned til Afrika, har anlagt.

Der er også et andet område, som ligger mig på sinde, hvor vi har masser af arbejdskraft. Og det er i forhold til de handicappede. Jeg ved godt, at når man siger handicappede, jamen, så tænker man folk, som måske er helt uden for arbejdsmarkedet. Men der er masser af folk, der måske har haft en hjerneblødning eller som måske er født med en udfordring, som gør, at de ikke kan arbejde 37 timer, men måske godt kan arbejde 15 timer eller 20 timer om ugen.

Hvis man spørger handicaporganisationerne, så siger de, at der er 50.000 i deres

grupper, som er klar til at inden for 14 dage at komme ud på arbejdsmarkedet. Helt ærligt, er det ikke noget bedre bud end at begynde at invitere hele Mellemafrika til Danmark?

[...]

Og så har jeg slet ikke nævnt de 40.000 unge, som hverken er i uddannelse eller har et job, og som egentlig bare skal have en kærlig opfordring til at komme i gang. Eller de 7000 unge, som ikke kan få sig en elevplads som tømrer eller elektriker, eller hvad det er, hvor man har brug for at komme i lære hos en mester.

Der er så mange ressourcer, men i regeringen, der er man åbenbart – ledet af Lars Løkke Rasmussen – så fikseret på, at alle de her problem, de skal kun løses med udlændinge. Og der må jeg bare sige, det der løftebrud, Mette Frederiksen, det kommer vi sent til at glemme.

[...]

Og så er der måske et område, som ikke så mange andre har fået øjnene op for, hvor vi faktisk også kan skaffe ny arbejdskraft, som vi selvfølgelig er helt åbne overfor, og det vender igen tilbage til den her diskussion om, bruger vi pengene i den offentlige sektor rigtigt?

Når vi ser, hvordan antallet af ansatte i den offentlige sektor udvikler sig igennem de her år, så er der nogle helt klare faresignaler. Vi vil allesammen gerne have flere, tror jeg, i sundhedspersonalet. Vi vil allesammen gerne have flere pædagoger i børnehaverne. Vi vil allesammen gerne have mere kerne-velfærdspersonale.

Men det er ligesom om at Djøf – Djøf, Danmarks Jurist- og Økonomforbund –, ligesom om, at de sådan er blevet den fjerde statsmagt. Altså ligesom om, at har man først ansat én jurist eller økonom – ja, sådan nogle som mig eller sådan nogle jeg engang var, nu er jeg jo ikke stueren længere –, jamen, så er der en eksponentiel vækst i, hvor mange man skal have, og er man først ansat, jamen, så er det den lige vej til lykken.

Altså bare tag departementschefen i forsvarsministeriet, som var med til at fifle

og lyve overfor Folketinget, hvad skete der med ham? Han blev fyret. Men det stod i Djøf-overenskomsten, at han måtte godt blive fyret, men så skulle han bare have en tilsvarende stilling med en tilsvarende løn i et andet ministerium og vips vaps, ingen fakserier, der bliver skåret på de ældre og Djøf, de vinder igen. Det er virkeligheden.

[...]

Derfor er vi nødt til at tage et opgør med den måde, vores offentlige sektor sander til i administrativt personale. De seneste 10 år er der sket alene i staten en forøgelse af 15.000 mennesker, som alene arbejder med administration, kommunikation og som konsulenter. Det koster knap 10 milliarder om året.

Derfor så foreslår vi i Dansk Folkeparti, at man – ligesom man laver kommune- og regionsaftaler, hvor man lægger rammer for, hvordan økonomien skal være lokalt og regionalt – også sætter et loft for, hvor meget administrativt personale der må være. Vi skal simpelthen sikre, at de mange penge, vi som danskere betaler i skat, at de også går, ikke til Djøf's forretningsrejse, men til velfærd. Jeg tror, det er det, både Ebert og vi andre forventer.

[...]

Men de seneste 15 år, der er gruppen af magistre, jurister og økonomer vokset med 86%. Næsten en fordobling.

Der er kun én gruppe, af de offentligt ansatte, som er vokset mere. Kan I gætte, hvad for en? Journalisterne, lige præcis. Det må jo simpelthen være akademikere, de ansætter, der ikke længere kan skrive, så de skal have en hjælpende hånd fra en journalist. Jeg ved ikke, hvad der sker.

Altså i Aalborg Kommune, der har man nu 76 såkaldte kommunikatører ansat. 76. Det er flere, end der er politikere. I København har man 72 kommunikatører ansat. I Århus, der er man lidt bedre, der kan man klare sig med 53.

Samtidig, der er der de seneste 15 år sket et fald i antallet af skolelærere med 8900. Et fald i antallet af pædagoger med 1300. Et fald i antallet af social- og sundhedsassistenter med 2700. Helt ærlig, vi bruger da pengene fuldstændig

skørt.

[...]

Og når vi taler om penge, når vi taler om lønninger; 1075 embedsmænd i landet tjener nu mere end en million kroner om året. Alene i København er der 152 chefer, der tjener mere end en million kroner om året.

Altså, jeg tillader mig at spørge, er det hele ikke ved at blive en lille smule for akademisk og en lille smule pebret i prisen? Altså skaber de her dyre Djøfere, akademikere ikke måske bare et par enkelte overflødige jobs, fordi de sidder og ansætter hinanden i en uendelighed.

Jeg ved jo godt, hvordan det her det opstår. Når man har en kommunaldirektør, der egentlig ikke er mødt på jobbet, men alligevel skal have et gyldent håndtryk på en million. Ja, det opstår jo ved, at man har Djøf på den ene side, altså Jurist- og Økonomforbundet, der sidder og forhandler med Kommunernes Landsforening, som har ansat nogle økonomer og jurister på den anden side, og så aftaler de med hinanden, hvad der kunne være nogle rimelige vilkår. Altså i enhver anden sammenhæng, der er de tordnende inhabile, men her, der får de lov til at tømme lommerne på statsborgerne, og jeg synes ærlig talt, det er uanstændigt.

Socialdemokratiet gik til valg.

Igen, Socialdemokratiet gik til valg tilbage i 2019 på at ville spare 3 milliarder kroner om året ud af i alt 11 både i stat, region og kommuner på konsulenter. Og der er sket lige så meget på det område, som der er sket på ældreområdet. Det er kun gået den gale vej.

Og derfor bør vi simpelthen få nogen til at se de her budgetter efter i sømmene. Og derfor går vi igen forrest, som vi gør det på udlændingeområdet, så vi gør det på ældreområdet, som vi gør det på alle vitale områder, så sætter vi forslagene frem på Christiansborg.

Og det er jo helt enkelt. Altså pengene kan kun bruges en gang, så hvad vil I have? Gadebelysning eller en belærende miljøkampagne?

Hvad vil I have? Grundig rengøring hos jeres bedstemor eller en FN-verdensmålsambassadør?

Vil I have elbiler til SOSU'erne eller mere tid til pleje og omsorg?

Vil I have snerydning eller cykelkurser for indvandrere? Altså, I vælger selv.

[...]

For det er selvfølgelig et valg. Det er en prioritering.

Og måske har vi ikke brug for, at kommunen kontrollerer om skraldespanden står 20 centimeter forkert i forhold til reglementet eller udarbejder regler for materialet til taget for dit brændeskur eller din carport.

Måske kan vi udsætte de 3 nye rundkørsler og 2 trafiklys, eftersom ingen nogensinde er kommet til skade der, hvor Teknik og Miljø vil have dem anbragt. Måske kunne vi godt stoppe regelrytteri, sætte danskerne lidt frit og så klares med lidt færre akademikere. Jeg siger det bare.

[...]

Og kære venner, det er desværre kun os der tør sige det. Og derfor må jeg også sige, Dansk Folkeparti er et nødvendigt parti. Jeg ved godt, at der er mange i pressen og andre steder, som vil sige, at vores tid er forbi.

Se på meningsmålingerne. Se på valget. Der er kommet mere attraktive modeller på banen end Messerschmidt. Han er falleret. Bare sige til jer [selv], det har de sgu altid sagt.

[...]

Og jeg kan sige, vi kommer altid stærkt igen. For Dansk Folkeparti er danskernes parti. Vi er et borgerligt parti, det vedstår vi os, men vi er blå bloks bløde hjerte. Vi er derfor både et parti, der tør tale for en hård retspolitik, imod EU, for en stram udlændingepolitik, men også kan tale om de bløde værdier, de ældre, om dyrevelfærden, om de handicappede. Og vi er et parti, som konstant og vedvarende udfordrer de andre ved at fremsætte forslag, som udfordrer deres

ideer.

Vi er et parti, som står sammen. Vi er et parti, som har genfundet hinanden, har genfundet optimismen, tør forny os – prøv at se rundt i salen, vi har fået nye farver –, ikke nyt genkendeligt, men alligevel opdateret, og sådan skal man kende Dansk Folkeparti. At vi er tro mod vores rødder, men vi fornyer os også, og det kan vi gøre, fordi vi står sammen.

Og dermed skal der lyde en kæmpe tak til alle jer, der er her i dag. Der er ikke *nye* og *gamle* medlemmer af vores parti. Uanset om man har 25-årsnålen, eller om man måske har været ude i en periode, har skulle tænke sig om at vende tilbage, eller om man kommer fra et helt andet parti, så er man DF'er, man er en af vore.

Og I skal vide – og det mener jeg virkelig –, I skal vide dybtfølt fra mit hjerte, at uden jer, og uden det I gør i hverdagen, så var der ikke noget af det, vi på Christiansborg gør, der ville kunne lade sig gøre. Jeg er dybt taknemmelig.

Man siger, når man indgår et ægteskab, at det er i medgang og i modgang. Det er ikke sikkert, at alle der meldte sig ind i Dansk Folkeparti for nogle år siden, vidste, at der ville blive så meget modgang, men jeg kan love jer, at der kommer endnu mere medgang.

Og det mærker jeg hver eneste dag, når jeg ser på de nye medlemmer, der strømmer ind, når jeg ser på, hvor mange af jer, der har lyst til at bruge jeres sparsom fritid som frivillig. Den anden dag, Poul og Carsten – jeg ved ikke hvor I sidder henne –, sad til over midnat på Christiansborg og pakkede de kuverter, som I har foran jer.

Det *er* fantastisk, og det kan kun lade sig gøre, fordi – ikke bare de to – men *så* mange af jer I vil Dansk Folkeparti. Og det er jeg dybt taknemmelig for.

Jeg er også dybt taknemmelig for det vedtægtsudvalg, som igennem et år har kigget på, om vi kan gøre det bedre i forhold til vores organisation, er kommet med et bud i dag, som vi skal stemme om.

Vi har drøftet det meget i hovedbestyrelsen, og vi synes, at de nuværende vedtægter fungerer godt. Derfor så anbefaler vi også, at vi holder fast i dem og

stemmer nej til det forslag, der er kommet. Men I skal vide – Christian, John, Knud, Kurt og Hartvig –, jeg er dybt taknemmelig for de input, I kommer med. Og jeg vil tage det med mig.

Jeg er enig i, at når vi træffer store beslutninger i hovedbestyrelsen, for eksempel om eksklusioner, jamen, så skal vi altid tale med lokalforeningerne. Jeg er enig i, der skal altid være en balance i vores økonomi mellem det landsdækkende og det kommunale. Jeg er bare ikke helt enig i den måde, som det er endt med at blive formuleret, men ideerne er gode, og det er præcis det, der skal bære Dansk Folkeparti.

Vi kan ikke være et parti, alene styret af en formand eller en gruppeformand eller en folketingsgruppe eller en hovedbestyrelse. Vi *må* bygge nedefra og op.

Derfor er jeg også både imponeret over og taknemmelig for, at de politiske arbejdsgrupper, som vi har igangsat, er blevet taget imod. Mere end 300 medlemmer er i dag med til at udvikle Dansk Folkepartis politik.

Og det er ikke bare sådan, at vi så får et stykke papir ind på skrivebordet og siger “nej, hvor er det spændende” – det er politik som kommer ned i folketingssalen, og de andre partier bliver tvunget til at tage stilling, ikke til vores, men til jeres ideer. Og det er præcis sådan et parti, jeg har lyst til at være medlem af og heldigvis rigtig mange har lyst til at være medlem af.

[...]

Vi er et parti, som på Christiansborg både skal være kendt for at kunne levere resultater – vi lavede sidste års finanslov, fik ting igennem, som vi kan være stolte af –, men vi er også et parti, som når de andre svigter – ikke lever op til de aftaler, vi har indgået, når de svigter de løfter, som de giver til de ældre eller til danskerne –, så er vi der som en rottweiler på jagt efter råt kød.

Sådan skal man kende Dansk Folkeparti.

Og måske er det derfor, at de andre har så svært ved at holde af os. Jeg har det omvendt. Jeg holder meget af jer. Jeg kan faktisk slet ikke leve uden jer. Tak for ordet.

Kilde

YouTube.com

Kildetype

Transkription

Tags

Dansk Folkeparti, Politisk tale, Velkomsttale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/morten-messerschmidts-tale-ved-dansk-folkepartis-arsmode>